

[Hanne Budtz.]

ninger, der har 2, og forøvrigt 2 håndværkerforeninger og Esbjerg Arbejderhøjskole, der hver har 1 bevilling. Endvidere er der givet tilsagn til Arte. Jeg står ganske uforstående overfor, at kolonihaveforbundet skal have en bevilling.

Om enkeltpersoners bevillinger har der også i adskillige tilfælde stået strid, en strid, der nødvendigvis må fremkomme under systemet. Der kræves efter den gældende lov, at bevillingshaveren har både forretningsmæssig og kunstnerisk indsigt. Begge krav er rimelige, men hvor ofte — kan man spørge sig selv — er de forenet? Med hvor stor sympati man end ser på de enkeltpersoner, der modtager bevillingerne — og jeg vil gerne bemærke, at det er helt i sin orden under det gældende system — så er de jo ofte et bevis på systemets urimelighed.

Jeg mener også, at udfra mange synspunkter er det ofte urimeligt, at en biografvejers børn ikke kan fortsætte hans eller hendes forretning. Jeg kender udmærket den højtærede justitsministers negative stilling til spørgsmålet arv, som vi har haft lejlighed til at drøfte i forbindelse med forskellige lovforslag, men det er en sag, der spiller en stor rolle for store dele af befolkningen. Ude i forretningslivet — og jeg vil hævde, at biografvæsenet foruden at være et kulturelt spørgsmål også et forretnings-spørgsmål — går det ofte sådan, at en person er villig til at risikere og investere hele sin disponible og opsparede kapital, når han blot er sikker på, at hans indsats kommer hans efterkommere tilgode. I forretningsverdenen er det nu engang sådan, at opsparring er ensbetydende med investering, at opsparringen altså giver sig udtryk bl. a. i en goodwill, og alt dette ønsker man ikke at risikere indenfor et system, der trods alt er et lovfæstet 5 års tillidsforhold, og hvor det efter ens død måske bliver kommunen, en institution eller en fremmed person, der kommer til at nyde godt af ens indsats.

Man kan heroverfor sige, at en bevillingshaver har rimelige indtægter; han ved, hvad

han går ind til, men under den gældende lov er der nu engang urimeligheder, som gør en ændring påkrævet.

Hvis bevillingssystemet ophæves, siger man, vil der blive en anden form for monopol; produktionsselskaber eller udenlandsk kapital vil danne truste. Det mener jeg kan imødegås ved dertil sigtende lovbestemmelser, som det også er foreslået i den sidste betænkningens lovudkast. Mit parti ønsker ikke, at der skal dannes monopoler eller truste. Vi er netop modstandere af det nugældende monopol, og jeg kan ikke se, at der skulle være noget i vejen for at anvende vor nye monopollov på dette område. Vi har ikke spor imod en lovbestemmelse svarende til udkastets § 4, hvor man søger at imødegå disse betænkeligheder, men jeg kan ikke undlade den sidebemærkning, at vi herhjemme synes at være utroligt bange for, som det siges i betænkningen, „påvirkning fra udlandet“. Det kan vi vitterligt ikke blive fri for, så længe folk i det hele taget vil se film, og vi ser jo mange storartede udenlandske film; herhjemme er vi ikke forvænt med instruktører af Carl Th. Dreyers format. Det er rigtigt, som den højtærede minister siger, at administrationen har indfyldelse på lejespørgsmålet og derved gør billetpriserne billigere, men det medfører til gengæld, at der er visse film af betydning, man gerne ville se, men ikke får at se, f. eks. „Borte med blæsten“, som fæg udenom Danmark.

En sidebemærkning om den fremmede kapital. Vi sukker her i landet på mange områder efter kapital til investering i produktionen. Hvis den udenlandske investering kunne holdes indenfor et begrænset område, kan jeg ikke se, at det ville være nogen stor ulykke, om der blev frigjort kapital til anden investering i produktionen.

Tilhængerne af bevillingssystemet går meget smukt ud fra bevillingshavernes uhyre ideelle indstilling til deres opgave. Men den højtærede formands tilladelse vil jeg gerne citere følgende fra betænkningen af 1932, side 54: